

DESIRE®

A romantic couple embracing in a festive setting. The woman is wearing a red off-the-shoulder dress and a large diamond necklace. The man is wearing a dark suit. They are surrounded by Christmas decorations.

Andrea Laurenceová
Na irské svatbě

 HARLEQUIN®

ANDREA LAURENCEOVÁ

NA IRSKÉ SVATBĚ

PŘEKLAD

JANA CÍLOVÁ

Milá čtenářko,

v únorových příbězích je krásně vidět, jak mylné jsou představy, že své emoce můžeme ovládat na sto procent. Možná se i Vám stalo, že jste si řekla: přece se nezamiluju, když to nemá žádnou budoucnost... Ale láska si nenechá poroučet. Když přijde, je tady a logika, předsevzetí a takzvaný zdravý rozum jdou stranou. To se děje i mým hrdinům. V povídce Přítel i milenec? mají hrdinové pocit, že jejich přátelství s výhodami je perfektní uspořádání... Ovšem pak nastane chvíle, kdy začnou, k vlastnímu úleku, očekávat více. Romance Na irské svatbě je o bláznivém předstírání vztahu, které nakonec ve vztah opravdu přeroste. A poslední příběh, Pokušení ve Vegas, vypráví o tom, jak síla přitažlivosti může překonat předsudky, strach a dokonce i intriky okolí.

Věřím, že si četbu krásně užijete.

Váš Harlequin

Andrea Laurenceová
NA IRSKÉ SVATBĚ

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Boyfriend Arrangement

První vydání:
Harlequin Books, 2018

Překlad:
Jana Cílová

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyřhová

© 2018 by Andrea Laurence
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2020
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire DUO jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościńska 1B lokal 24-25

ISBN 978-83-276-4912-6 (EPUB)
ISBN 978-83-276-4913-3 (MOBI)
ISBN 978-83-276-4914-0 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„To musí být legrace!“

Sebastian West potřetí přiložil ke čtečce svou kartu, a přesto se vstupní dveře BioTechu, firmy specializované na biomedicínské technologie, které byl spoluzakladatelem, odmítly otevřít. Skrz sklo viděl uvnitř své zaměstnance, proto zabušil na dveře pěsti, ale všichni ho ignorovali.

„Tahle firma mi patří!“ vykřikl, když kolem prošla jeho sekretářka, aniž se na něj podívala. „Nenuťte mě, abych vás vyhodil, Virginie!“

Žena se zastavila a vrátila se ke dveřím.

„Konečně,“ vydechl.

Ona však neotevřela dveře, jak očekával. Místo toho jen zavrtěla hlavou. „Mám přísné rozkazy od doktora Solomona, abych vám neotvírala, pane.“

„Ale no tak,“ zasténal.

Byla však neústupná. „Budete to muset probrat s ním, pane.“ S tím se otočila a zmizela.

„Finne!“ zakřičel ze všech sil a začal bušit na dveře rozzlobenými pěsti. „Puť mě dovnitř, ty mizero!“

O pár minut později se Sebastianův bývalý spolubydlicí z univerzity a obchodní partner Finn Solomon objevil se zamračeným výrazem v obličeji u dveří. „Máš být na dovolené,“ oznámil mu skrz sklo.

„To říkal doktor, jasně, ale od kdy si já beru dovolenou? Nebo poslouchám doktory?“ Odpověď na

obojí zněla *nikdy*. Rozhodně nikdy neposlouchal Finna. A pokud šlo o dovolenou, od chvíle, kdy před deseti lety tuhle firmu založili, si žádnou nevzal. Člověk nemůže mít volno a ležet někde na pláži a současně bořit hranice v medicínské technologii. Ty dvě věci byly neslučitelné.

„Přesně o to tu jde, Sebastiane. Ty si nevzpomínáš, že jsi měl před dvěma dny infarkt? Nemáš být v kanceláři nejméně dva týdny.“

„*Slabý* infarkt. V nemocnici si mě nenechali déle než pár hodin. A nejsou si ani jistí, že jsem ho doopravdy měl. Ty pitomé prášky, které mi dali, беру, tak co chceš víc?“

„Chci, abys šel domů. Já tě dovnitř nepustím. Nechal jsem tvoji vstupní kartu deaktivovat. A také jsem všechny upozornil, že pokud tě někdo pustí do budovy, bude propuštěn.“

To vysvětlovalo, proč na Sebastiana předtím nikdo nereagoval. Ačkoli, blesklo mu hlavou, mám přece laptop. Kdyby se mu podařilo přimět Virginii, aby mu ho přinesla ven... To by teoreticky pravidla neporušovalo, kdyby pracoval z domova, že ne?

„Také jsem dočasně zrušil tvoji mailovou adresu a vzdálené přístupy, abys nemohl pracovat ani z domova.“ Ve čtení Sebastianových myšlenek byl Finn odjakživa neobyčejně dobrý. Šlo mu to od doby, kdy spolu studovali. Pro společnou práci to bylo skvělé, ale už ne tak skvělé pro současnou situaci. „Jsi na povinné zdravotní dovolené, Sebastiane, a jako lékař tě k ní hodlám přinutit, je mi líto. Dva týdny dokážu všechno zvládnout sám, ale nedokážu vést tuhle firmu, když budeš mrtvý. Takže si dopřej malou pauzu. Udělej si nějaký výlet. Zajdi si na masáž. Je mi to opravdu jedno. Tady tě ale nechci vidět.“

Sebastian byl bezradný. S Finnem firmu založili po studiích a vložili svá srdce a duše do technologií, které by mohly zlepšit lidské životy. On byl inženýr

a Finn lékař. Společně vytvořili úspěšný tým, který vyvinul pokročilé technologie, jako byly například protetické ruce a elektrické invalidní vozíky ovládané mozkovými vlnami pacienta. Zdálo se to být dostatečně ušlechtilé na to, aby tomu člověk zasvětil život. Dekáda, během níž nahradil spánek a zeleninu kofeinem a cukrem, si však teď zřejmě začala vybírat svou daň.

Samozřejmě že nechtěl umřít, bylo mu pouhých osmatřicet let. Byl však tak blízko průlomů ve vývoji robotického exoskeletu, díky němuž by mohli paraplegici, jako byl jeho bratr, znovu chodit.

„A co ten nový prototyp robotické nohy?“

Finn si jen založil svalnaté paže na prsou. „Ti lidé prožili dlouhou dobu, aniž by chodili. Mohou tudíž dva týdny navíc, kdy se ty budeš zotavovat, počkat. Když se jednoho krásného odpoledne skácíš za svým stolem, nedostanou ji nikdy. Za současných okolností nechám přidělat na zeď před tvou kanceláří defibrilátor.“

Sebastian vzdychl. Věděl, že tenhle boj prohrál. Finn byl stejně tvrdohlavý jako on. Za normálních okolností to fungovalo dobře, že ani jeden z nich nikdy nevěděl, kdy pokládat ne za konečnou odpověď. Momentálně mu to však k užítku nebylo. Znal nařízení lékaře, ale ani ve snu ho nenapadlo, že je Finn bude prosazovat tak striktně. Myslel si jen, že bude pracovat deset hodin denně místo obvyklých osmácti.

„Můžu alespoň jít dovnitř a –?“

„Ne,“ přerušil ho Finn. „Jdi domů! Jdi nakupovat. Prostě jdi pryč.“ Se samolibým výrazem mu zamával skrz sklo, a pak se ke svému obchodnímu partnerovi otočil zády.

Sebastian tam chvíli stál, protože si myslel, že se možná Finn vrátí a řekne mu, že si jen dělal legraci. Když však bylo zřejmé, že to Finn myslel smrtelně

vážně, vrátil se výtahem zpátky do hlavní recepce. Vyšel na rušný manhattanský chodník a neměl to nejmenší tušení, co bude dělat. Původně plánoval, že si pár dnů odpočine a dnes se dá znovu do práce. Teď měl před sebou celé dva týdny nicoty.

Měl zdroje na to, aby dělal téměř cokoli, co bude chtít. Mohl letět soukromým tryskáčem do Paříže. Podniknout plavbu na luxusní lodi Karibikem. Zpívat karaoke v Tokiu. Jenže nic z toho dělat nechtěl.

Peníze byly Sebastianovi cizí. Na rozdíl od Finna je on nikdy neměl, když vyrůstal. Jeho rodiče tvrdě pracovali, ale jako dělníci v továrně stejně zvládali vyžít jen od výplaty k výplatě. A po nehodě jeho bratra Kennyho na čtyřkolce postupně přešli pod tíhou účtů za léčbu od chudoby k téměř naprosté nuzotě.

Díky stipendiím a studentským půjčkám absolvoval Sebastian univerzitu, po níž se zaměřil na budování vlastní firmy s Finnem. Firma časem začala vydělávat peníze, spoustu peněz, ale on byl příliš zaměstnaný na to, aby to zaregistroval. Nebo aby nějaké utrácel. Nikdy nesnil o tom, že bude cestovat nebo vlastnit drahá sportovní auta. Popravdě řečeno, nebyl v tom *být bohatý* dobrý. Patrně teď neměl u sebe ani dvacet dolarů.

Zastavil se na rohu ulice, vytáhl ze zadní kapsy peněženku, kterou měl pravděpodobně už od střední školy, a všiml si kůže, která se po těch letech téměř rozpadala. Možná, napadlo ho, bych si měl pořídit novou. V tuhle chvíli neměl nic lepšího na práci.

Nedaleko před sebou zahlédl značkový obchod s oblečením a doplňky. Tam jistě peněženky mají. Přešel ulici a došel k obchodu, kde se zastavil, aby přidržel dveře skupině atraktivních žen vycházejících ven s mnoha taškami. Připadaly mu povědomé, obzvlášť ta poslední s tmavými vlasy a ledově modrýma očima.

Krátce ho přelétla pohledem a on měl pocit, jako

by dostal ránu do břicha. Krev mu zapulzovala v krku a neúspěšně se pokusil polknout knedlík, který se mu v něm vytvořil. Nevěděl, proč na ženu tak instinktivně reaguje. Chtěl něco říct, ale nedokázal ji nikam zařadit, a proto se rozhodl mlčet. O půl vteřiny později odvrátila pohled a spolu se svými přítelkyněmi se od něj pomalu vzdalovala.

Sebastian se za ženami chvíli díval s neurčitým pocitem lítosti, pak vešel do obchodu. Namířil si to rovnou do oddělení pro muže a rychle si vybral peněženku. S podobnými věcmi nebyl nijak zvlášť vybíravý. Chtěl jen černou kůži a dostatek místa na pár karet a nějakou hotovost. Jednoduché.

Rozhlédl se po otevřené pokladně, když vtom zahlédl nápadně atraktivní brunetku. Uvědomil si, že je to jedna z žen, které před chvílí viděl z obchodu vycházet. Ta se šedomodráma očima. Přál si, aby si vzpomněl, kdo to je, aby jí mohl něco říct. Pravděpodobně se potkali na některé z mnoha společenských akcí, ale nebyl si jistý. Finn ho totiž nutil alespoň příležitostně chodit na večírky nebo charitativní akce. Většina jeho mozku patřila robotice a inženýrství.

Nemohl si však nevšimnout její vysoké štíhlé postavy, dlouhých kaštanových vlasů, velkých modrých očí a sytě červených rtů. Vypadala dokonale. A voněla jako louka za domem jeho dětství po teplém letním dešti. Při tom pomyšlení se cosi hluboko v něm pevně sevřelo.

Nechápal, co to na té ženě je. Pak však sám sobě řekl, že to pravděpodobně nemá nic společného s ní konkrétně. Lékař mu doporučil, aby se zdržel namáhavých fyzických aktivit nejméně týden. *Ano, to zahrnuje sexuální aktivity, pane Weste.*

Už to bylo dlouho, co byl naposledy s nějakou ženou, ale jeho mysl se teď jako naschvál soustředila právě na to, co nemohl mít, zřejmě jen proto, že to bylo momentálně zakázané.

Jak se blížil k pokladně, došlo mu, že žena vrací všechno, co má v tašce. To bylo zvláštní. Vypadalo to, že si právě koupila a okamžitě vrátila oblečení v hodnotě zhruba patnácti set dolarů. Pak si svlékla kožený kabát, který měla na sobě, strčila ho do vyprázdněné tašky z obchodu a zakryla ho balicím papírem, aby nebyl vidět.

Svým chováním vzbudila Sebastianovu zvědavost. „Promiňte, ale –“ začal.

Žena se prudce otočila a narazila přímo do jeho prsou. Tím ho přinutila vztáhnout ruce a chytit ji dřív, než se mohla zapotácet na závratně vysokých podpatcích a upadnout. Přitiskl ji k sobě a pevně ji držel, dokud znovu nenašla rovnováhu. A ke svému překvapení ji nechtěl pustit, když bylo načase, aby to udělal. Z ničeho nic byl opilý její vůní a poddajným tělem tisknoucím se do jeho pevných svalů. Najednou si nemohl vzpomenout, jak je to dlouho, co byl takhle blízko nějaké ženy, tedy takové, které by nezkoušel protězu.

Nakonec ji však pustil. Žena udělala nejistý krok vzad. „Vážně se moc omlouvám,“ vyhrkla rozpačitě. „Pořád tak pospíchám, že nedávám pozor na to, kam jdu.“

Celá zrůžovělá k němu vzhledla a modrošedýma očima krátce problesklo poznání, které Sebastiana utvrdilo v tom, že měl pravdu. Už ji někde potkal. „Neomlouvejte se,“ usmál se. „Tohle je za celý týden ta nejvíce vzrušující věc, která se mi stala.“

Nevěřičně se zamračila a on si pomyslel, že možná nevypadá tak nudný, jaký ve skutečnosti je.

„Jste v pořádku?“ zeptala se.

Její obavu přešel s humorem. Na ženu byla vysoká, obzvlášť s těmi vysokými podpatky, ale nemyslel si, že by mu mohla způsobit nějakou újmu. „Nic mi není. Jsem jen rád, že jsem vás dokázal chytit.“

Zaculila se a rozpačitě sklopila oči. „Řekla bych, že to mohlo být horší.“

„Vlastně mi připadáte opravdu povědomá, ale jsem hrozný, pokud jde o jména. Jsem Sebastian West.“ Podal jí ruku.

Zdráhavě ji stiskla. Dotek její hladké kůže mu vyslal do nervového systému nečekanou jiskru. Obvykle byl soustředěný výhradně na práci a ostatní věci jako sexuální uspokojení a randění obecně byly naprosto potlačeny. Ten jediný dotek však stačil, aby se fyzická touha přesunula do popředí. Ulpěl mu na kůži a vyvolal příjemné mravenčení v celé dlani. Spojení mezi nimi bylo téměř hmatatelné. A to do takové míry, že když ona ruku stáhla, lehce si ji otřela o vínový svetr, jako by chtěla ten pocit otupit.

„Opravdu vypadáte povědomě,“ souhlasila. „Jsem Harper Drakeová. Museli jsme se někde setkat. Možná znáte mého bratra Olivera? Z Orion Computers?“

To znělo dost známě. „Možná je kamarád mého přítele Finna Solomona. Finn zná každého.“

Harper přimhouřila oči a zamyslela se. „To jméno asi znám. Počkejte... Nemáte něco společného se zdravotnickým zásobováním?“

Sebastian překvapeně povytáhl obočí. Přesně takhle by svou práci sice nepopsal, ale skutečnost, že si ona pamatuje alespoň to, ho ohromila. A měl-li být upřímný, trochu mu to i udělalo radost.

„Dá se to tak říct,“ zazubil se.

Harper se spokojeně usmála. Potěšilo ji, že si toho muže konečně dokázala zařadit. Když si ho předtím všimla, upoutal její pozornost. Vypadal tak povědomě, když jí přidržel dveře, že si byla jistá, že ho odněkud zná. Bohužel se kvůli Violet rozhodnuté řídit se na druhý konec ulice, aby vyzvedla Aidanův svatební dar, nemohla zastavit.

Jakmile se s nejlepšími přítelkyněmi Lucy Drakeovou, Violet Niarchosovou a Emmou Flynnovou rozloučila, nenápadně se vrátila do obchodu, aby vrátila všechno, co právě koupila. Nemohla dopustit, aby to

její kreditní kartu zatěžovalo dlouho. Nečekala, že na toho muže narazí znovu. Rozhodně ne doslova.

„V tom případě myslím, že to muselo být na jedné z těch dobročinných akcí ve prospěch nemocnic letos v zimě.“

Přikývl. „Myslím, že na jednu z nich jsem opravdu šel. Finn se mě snaží čas od času dostat mezi lidi.“

Sebastian West neměl obličej, na který by mohla zapomenout, dokonce i kdyby si nepamatovala souvislosti. Měl výrazné čelisti, téměř černou bradku, stejně tmavé oči a pokřivený úsměv, který v ní cosi probouzel. Ne, jeho by si zapamatovala určitě. Kdyby měla nějaký typ, pokud šlo o muže, byl by to on.

Byla jen škoda, že nebyl jedním z těch bohatých výkonných ředitelů, s nimiž se stýkal její bratr. Nemyslela tím, že by měl být povrchní jako oni, ale potkat muže, který by byl finančně zajištěný, by rozhodně její současné situaci prospělo. Nemluvě o tom, jak by to, že by měl vlastní peníze, všechno zjednodušilo v budoucnosti, až se v den jejích narozenin všechno změnil.

Uplynulých sedm let bylo pro Harper jedním dlouhým a bolestným poučením. Poučením o hodnotě peněz, které rozmazlená bohatá holčička, kterou kdysi byla, nikdy předtím nedostala. Sama by jako první přiznala, že jí otec dal v podstatě všechno, co kdy chtěla. Poté, co její matka zemřela, ji rozmazloval. A to až do doby, kdy už na to neměl prostředky.

Harper nikdy ani ve snu nenapadlo, že ta studna vyschne. A když se to stalo, provedla ve svém životě mnoho nezbytných opatření. Přinejmenším potají. Bylo dostatečně zahanbující, že rozházela všechny peníze, které zdědila ve svých osmnácti, obzvlášť proto, že byla účetní. Nepotřebovala, aby kdokoli jiný věděl, co udělala.

Poté, co spadla z vrcholku světa na své současné místo blízko jeho dna, naučila se zcela jinak si

cenit peněz a lidí, kteří byli dobří v jejich spravování. A byla rozhodnutá být velmi opatrná v tom, jak s nimi bude zacházet, až bude zase bohatá. Což mělo být brzy. Znamenalo to také třikrát si prověřit každého muže, s nímž bude chodit. Ne že by měla v plánu chodit se Sebastianem.

„Takže... Jsem rád, že jsme na sebe dnes narazili,“ začal se Sebastian s úsměvem loučit.

Harper se také usmála, na okamžik uhnula pohledem stranou a uviděla jejich směrem kráčet Quentina, svého bývalého přítele. Popadla Sebastiana za ruku a spolu s ním se otočila k regálu s pánskou obuví v naději, že ji Quentin možná nezahlédl. „Omlouvám se,“ zamumlala přidušeným hlasem. „Jen se musím –“

„Harper?“

Kčertu! Neochotně se otočila k bývalému příteli, jemuž se poslední dva roky snažila ze všech sil vyhýbat. Odstoupila od Sebastiana a zdvořile, nicméně odměřeně, Quentina objala. „Ahoj,“ pozdravila ho bezvýrazně.

„Jak se máš?“

Jsem osamělá. „Mám se skvěle. Nikdy mi nebylo líp. A co ty?“

„Úžasně. Vlastně jsem se právě zasnoubil.“

Zasnoubení? Quentin je *zasnoubený*? *Ten* Quentin, který se nechtěl vázat? Kdyby se Harper už stejně necítila mizerně proto, že je mezi svými přáteli poslední svobodná, tahle chvíle by byla tou kapkou, kterou pověstná číše přeteče. „To je báječné,“ řekla s křečovitým úsměvem. „Moc ti to přeju.“

Quentin si nedostatku upřímnosti v jejím hlase nevšiml. „Díky. Jmenuje se Josie a je skvělá. Nemůžu se dočkat, až ji poznáš. Myslím, že vy dvě byste si opravdu dobře rozuměly.“

Harper se musela kousnout do jazyka, aby se nezeptala, proč by jako bývalá přítelkyně měla mít

jakýkoli zájem o trávení času s jeho snoubenkou.
„Tím jsem si jistá.“

„Takže... Harper...“ Quentin se k ní naklonil. Z jeho arogantního úsměvu jí ztuhla ramena a pronikavá drahá voda po holení vyvolala vzpomínky na noci s ním, na které si marně přála zapomenout. „Uvidím tě na Violetině svatbě? Slyšel jsem, že to má být událost roku. Nemůžu uvěřit, že na ni všechny hosty dopravuje letecky do Dublinu. A pronajímá hrad! To je šílenství. Možná jsem měl místo s tebou chodit s ní.“ Uchechl se a ona sevřela ruce do pěstí.

„Já tam budu,“ ujistila ho se zářivým úsměvem, o němž doufala, že neprozradí její obavy z nadcházejícího výletu. „Jsem jednou z jejích družiček.“

„Jedeš sama?“ Quentin naklonil hlavu k rameni s výrazem, který byl směsicí soucitu a zvědavosti.

Proč si myslí, že pojedou sama? pomyslela si rozčileně. Rozešli se před dvěma lety. Za tu dobu nepochybně mohla najít někoho, kdo by ho nahradil. Sice nenašla, ale mohla. „Ne. Nejedou sama. Beru s sebou přítele.“

Litovala těch slov už ve chvíli, kdy jí vycházela z úst. Proč to řekla? *Proč?* On se zmíní o snoubence a ona se hned úplně zblázní. Žádného přítele přece nemá. Kde ho má teď, pár dnů před cestou, vzít?

Quentin nevěřícně přimhouřil oči. „Opravdu? Neslyšel jsem, že bys v poslední době s někým chodila.“

Harper překvapilo, že se o to zajímal. „Naučila jsem se držet svůj soukromý život v tajnosti,“ odsekla. Jejich traumatizující veřejný rozchod pro ni byl další tvrdou lekcí. Celých šest měsíců po tom, co jejich vztah skončil, na randění dokonce ani nepomyslela.

„No a kdo je ten šťastlivec? Znáš ho? Nemůžu se dočkat, až ho na svatbě poznám.“

Jméno. Harper potřebovala nějaké *jméno*. Její mysl se však zcela vyprázdnila. Rozhlédla se po obchodu a její pohled spočinul na Sebastianovi, který si nedaleko od nich prohlížel vystavené mokasíny.

„Můžeš ho poznat teď. Sebastiane? Drahoušku, mohl bys sem na chvíli jít? Ráda bych tě s někým seznámila.“

Sebastian se zatvářil překvapeně, když Harper bezzvučně dodala *prosím*, ale pomalu došel k ní. „Ano, miláčku?“

„Sebastiane, tohle je můj bývalý přítel Quentin Stuart. Zmínila jsem se o něm. Nebo ne? Každopádně jsem mu právě říkala, jak spolu my dva poletíme do Irska na svatbu Violet a Aidana.“

Quentin podal Sebastianovi ruku. „Rád vás poznávám, Sebastiane...?“

„West. Jsem Sebastian West.“ Stiskl Quentinovi krátce ruku.

„Sebastian West z BioTechu?“

„Vlastně ano.“

Harper jméno společnosti nic neříkalo, ale na druhé straně toho o Sebastianovi moc nevěděla, protože spolu ve skutečnosti nechodili. Vzpomněla si na krátkou debatu o tom, že Sebastian pracuje ve zdravotnickém zásobování. Z toho usoudila, že prodává invalidní vozíky a nemocniční lůžka nebo něco takového. Možná se mýlila. Quentin by neplýtvat mozkovou kapacitou na to, aby si pamatoval věci, které na něj nějak neudělaly dojem.

„Páni, Harper! To je docela úlovek.“ V obličeji se mu objevil nepříjemný výraz, který vzápětí zmizel. „No... Já musím běžet. Mám schůzku s Josií a už mám zpoždění. S vámi, vy dvě hrdličky, se tedy uvidím v letadle do Dublinu. Těším se, že si s vámi trochu víc popovídám, Sebastiane.“

Harper ho pozorovala, jak vychází z obchodu. Jakmile zmizel, zabořila obličej do dlaní. Prostě věděla, že ho má temně rudý rozpaky. „Tolik se omlouvám,“ zamumlala zdrceně.

Sebastian se kupodivu zasmál. „Chcete mi říct, o co tu šlo?“